

Bestuur

President : Tom Jacobs
Oud President : Bert Lamers
1^e Vice President : Toon Gasseling
2^e Vice President : Martin Liefrink
Secretaris : Marnix Jansen Venneboer
Penningmeester : Jos Niesink
Bankrekening : ABN-AMRO 66.03.11.232
(Postrekening van de bank: 824200)

Secretariaat

Marnix Jansen Venneboer : Lorentzlaan 20
7002 HB Doetinchem
Telefoon : 0314-334984
Mobiel : 06-23847832
E-mail : doetinchem@lions.nl
Website : www.lions.nl/doetinchem
Digitaal ledenboek : www.lions.nl/lolas

Bijeenkomsten

Iedere maand : 1^e woensdag 20.00 uur Vergadering
3^e woensdag 18.00 uur Taphap
5^e woensdag 18.00 uur Taphap met L.L.L.
Plaats : Gasterije De Heereboer
Oude Doetinchemseweg 42
7038 BJ Zeddam
Telefoon : 0314 – 651940
Fax : 0314 – 652488
E-mail : info@deheereboer.nl

Bij verhindering voor de vergadering altijd bij de secretaris afmelden.

Bij verhindering voor de taphap altijd dinsdag vóór 20.00 uur bij Gasterije "de Heereboer" afmelden

Voor bijeenkomsten met Papillons altijd dinsdag vóór 20.00 uur bij Gasterije "de Heereboer" opgeven

Wat staat er deze maand in het bulletin?

Pres(s)praat Januari 2007	4
Verslag Taphap 20 december 2006	5
Gamelan(g)	6
Zelforganisatie in een chaotisch systeem is alleen mogelijk is als er energie wordt toegevoegd.	10
Kennen en laten kennen	14
Verjaardagen	17
Henk Dijk, met ck	18
Ik weet Niks!	19
Guus Kuijer	21
Fotogalerij Bronbeekbezoek	24
Commissies	25
Agenda 2006-2007	26

Pres(s)praat Januari 2007

Beste Lions,

Hoe kort geleden is het nog dat we een nieuw millennium startten en nu zitten we al weer in de derde week van het jaar 2007! Een mooie periode met waardevolle gezinstijd, eventuele korte vakanties en veel vrije tijd ligt weer achter ons.

Ook de nieuwjaarsborrel heeft al weer plaatsgevonden. Een hoge opkomst, een interessant programma, een geweldige entourage, de bijzondere atmosfeer van de Nederlandse koloniale tijd, vele leuke gesprekken en dankbare reacties aan het einde. Wat een mooie start van het nieuwe jaar! Perfect georganiseerd door de activiteitencommissie. Het doet je beseffen hoe bijzonder onze club is. De samenhang, de harmonie, de vele fijne contacten. Het lijkt zo vanzelfsprekend, maar dat is het niet. Het vraagt de voortdurende bijdrage van alle leden.

In 2007 gaan we samen verder bouwen aan onze club. De vergadering van 7 februari is aan de We Serve Commissie. Zij zullen op een interactieve wijze hun plannen presenteren. Plannen die ongetwijfeld een belangrijke bijdrage betekenen aan het continue proces van zoeken naar verbetering, vernieuwing en richting binnen onze club.

Maar eerst, tijdens de taphap, nog even opfrissen hoe te reanimeren. Helaas heb ik nog geen idee waar ik mijn diploma heb opgeborgen. Ik ben benieuwd hoe snel het boven water is.

Op 29 januari zullen Toon Gasseling, Marnix en ik een brainstormsessie met collega-clubs bijwonen. Georganiseerd door Sjoerd Roorda, onze zone voorzitter. Zeker zinvol om ideeën en ervaringen met collega-clubs te delen.

En op 31 januari, de 5^e woensdag van deze maand, hebben we weer een gezellige bijeenkomst met onze Papillons in het Borghuis. Guus Kuijer gaat vertellen over zijn schrijversleven. Tezamen met de uitstekende service die we van het Borghuis gewend zijn, belooft dit weer een interessante en gezellige avond te worden.

Zij die verhinderd waren op de nieuwjaarsbijeenkomst, wens ik bij deze eveneens een gezond en gelukkig 2007.

Met Lionsgroet

Tom Jacobs

Verslag Taphap 20 december 2006

Deze laatste Tap Hap van 2006 werd gekenmerkt door wederom een goede opkomst (74%) en een grote variëteit aan onderwerpen. De ontvangst en borrel waren dit keer niet in de grote zaal, maar in het gezellige en knusse café direct naast de eetzaal. Met het knetterende haardvuur aan de wand moest dit wel een uitstekende afronding worden van alweer het eerste deel van het Lionsjaar 2006/2007.

De aanwezige jarigen in de afgelopen periode werden luidkeels toegezongen door de leden. Als tegenprestatie kregen wij van Chris en Martin een drankje aangeboden.

Te gast was deze avond Bohla Balgobind, Districts Gouverneur van 110 BZ. Deze aimabele en welbespraakte Lion, voelde zich al snel thuis in onze club. Zijn verbaal enthousiasme moest echter door onze President Tom worden onderbroken om het startschot voor de overheerlijke dis (o.a. hertenbiefstukjes) te kunnen geven.

Ik ben ervan overtuigd dat de DG met een goed gevoel over deze avond weer huiswaarts is gereden.

Na het hoofdgerecht vraagt de President opnieuw de aandacht van de aanwezigen en nodigt hij Henk Breuker uit naar voren te komen. Wat is er aan de hand?

Henk viert deze maand zijn 25-jarig jubileum als Lion! Om exact te zijn, Henk is op 2 december 1981 geïnstalleerd door de toenmalige President Herman de Lange. De verslaglegging hiervan in de desbetreffende notulen was even kort als krachtig:

'Dan volgt op plechtige wijze de installatie van Henk Breuker als Lion.'

Gelukkig weet Tom een aantal mijlpalen uit de Lionscarrière van Henk te memoreren: Zo was Henk President in het fiscal year 1986-1987, redacteur van het Bulletin van 1991 tot 1996 en secretaris gedurende maar liefst 6 jaar in de periode 2000-2006. Verder is Henk zeer actief in allerlei commissies en bovendien is hij de onbetwiste kopijkampioen! Al vele jaren geeft Henk

gevraagd en ongevraagd zijn visie over diverse onderwerpen en waagt hij zich soms ook aan reisverslagen. Vorige maand schreef hij nog onder de kop "Times to remember" uitgebreid over zijn aversie voor herdenkingen, vooral als het hem zelf betreft. Maar dit keer had Henk geen keus en ondergaat hij dit jubileum dan ook lijdzaam. Henk, dank voor je interessante en boeiende bijdragen en nogmaals proficiat!

Raadsel
 $\{(X+7)+(1+X)+(0+X)\}-1= 25$ jaar HB
De vraag is waar staat x voor?
Voor de goede oplossing: één fles wijn!
BJPtG

Dan vraagt Chris Geurink het woord. Hij vertelt -tot verrassing van de aanwezigen- dat hij na ampele overwegingen, zoals dat in juridische termen heet, heeft besloten de maatschap van zijn kantoor na een 20 jaar durende samenwerking te verlaten. Verschil in inzicht in het te voeren (sociale) beleid, was voor Chris de hoofdreden deze ingrijpende stap te zetten.

Chris, veel succes gewenst bij het vinden van een nieuwe uitdaging!

Nadat Chris als taitwister de bijeenkomst heeft afgesloten, bedankt Tom alle aanwezige Lions voor hun aanwezigheid en wenst hij alle aanwezige Lions een goede jaarwisseling en een gezond nieuwjaar toe.

MJV

Gamelan(g)

maar toch een geslaagde nieuwjaarsbijeenkomst

Het was een prima idee van Hans de Vries om voor de nieuwjaarsbijeenkomst het reünie- en congrescentrum Kumpulan op het Bronbeekterrein uit te kiezen. Ik bleek bepaald niet de enige te zijn die daar niet eerder geweest was en dus was de locatie des te aantrekkelijker. Een prachtig landgoed, in landschapsstijl aangelegd, aan de rand van Arnhem met statige 19^e eeuwse gebouwen, inmiddels 143 jaar oud. Geschonken door koning Willem III 'tot daarstelling van een Koloniaal Militair invalidenhuis'. En hoewel de huidige bewoners bijna geen van allen een koloniaal verleden hebben, noch invalide zijn, wordt op 19 februari nog jaarlijks de geboortedag

van Willem III herdacht, met bijbehorend ceremonieel vertoon, waarbij de bewoners ongetwijfeld tot hun vreugde in vol ornaat mogen aantreden.

Nieuwjaarsbijeenkomst betekent handen schudden, zoenen en bijpraten onder het genot van koffie, thee en natuurlijk dit jaar de beroemde Indische spekkook. Zoals altijd is de bijeenkomst druk bezocht waarbij de President terecht later het enige chartermember van onze club Henk Heezen een speciaal welkom gaf.

Het museumbezoek liet ons op de bovenverdieping van het museum kennismaken met de rol die ons land lang in Indië heeft gespeeld. Sinds de oprichting van de VOC in 1602 heeft ons land in de regio een belangrijke en niet altijd even fraaie rol gespeeld. Om de ondernemingen te beschermen was een gewapende macht noodzakelijk. Na opheffing van de VOC in 1798 kwam de zeggenschap in handen van de staat en werden wij een koloniale macht. Veel VOC soldaten stapten over naar het Koloniale Leger om de orde en macht te handhaven tegen het verzet dat zich vooral op Java manifesteerde tussen de jaren 1825 en 1839.

In de 2^e helft van de 19^e eeuw leerden onze landgenoten zich aan te passen aan de tropische omstandigheden (het heeft lang geduurd voordat het tropen uniform zijn toenmalige vorm kreeg) en ging men zich beijveren voor een betere bewapening. Niet altijd even frisse expedities vonden plaats vooral richting Bali, Atjeh en Lombok. (De Max Havelaar van Multatuli en Rubber van Skékely-Lulofs geven nog steeds een goed leesbaar beeld van die tijd.)

Ook in de eerste helft van de 20ste eeuw was het hard nodig om de onder spanning staande rust te bewaren. Helaas was het KNIL ook slecht uitgerust tegen aanvallen van buitenaf. In de tweede helft van de dertiger jaren van de vorige eeuw begon met het leger te moderniseren, maar dat was te laat. De Japanse opmars was niet te stuiten en op 9 maart 1942 was de capitulatie een feit. Veel KNIL-militairen raakten in krijgsgevangenschap. De dwangarbeid aan de Birma-Siamspoorweg is vooral door Wim Kan beroemd geworden doch ook in Nederlands-Indië werd onder Japanse krijgswang aan de aanleg van spoorwegen gewerkt. Daarnaast werden ook talloze burgers in kampen geïnterneerd. Zoals vermoedelijk wel bekend hebben Jaap Gosses en Hans Bruyn daar een deel van hun jeugd door moeten brengen. Een traumatische ervaring die vele kampbewoners hun hele leven meedragen. ("Het Oost-Indisch kampsyndroom" van Rudy Kousbroek en "Bezonden rood" van

Jeroen Brouwers schetsen daar indrukwekkende beelden van. Het laatste boek is met de kortingsbon van De Gelderlander voor slechts € 5,95 weer te koop. Echt snel aanschaffen.)

Na de overwinning op Japan neemt de roep om een zelfstandig Indië snel toe. Maar de politieke wil daartoe ontbreekt daarvoor in Nederland. Het leidt tot een van de zwartere bladzijden in onze geschiedenis. Met name de 2^e politionele actie brengt Nederland internationaal in een isolement. Die druk is uiteindelijk niet langer vol te houden en op 27 december 1949 vindt de soevereiniteitsoverdracht plaats.

Op de benedenverdieping was vooral opmerkelijk de verzameling monsterkanonnen uit Atjeh. Indrukwekkend om te zien, maar mij boeide meer de merkwaardige vorm van de galerijen waarin dit geschut was opgesteld. Het bleken de handboogschiet- en kegelbanen uit de begintijd van Bronbeek te zijn geweest, toen een paar honderd ex-KNIL soldaten het gebouw bewoonde, gehuisvest in grote slaapzalen waarin nu de museumzalen ingericht zijn. Een kleine reconstructie van zo'n behuizing geeft een indruk van de sobere huisvesting. Gevoegd bij het feit dat in die tijd sprake was van hiërarchie en discipline in het huis, lijkt mij het verblijf niet altijd even gemakkelijk te zijn geweest. Maar kennelijk gaf de trots op het tropische soldatenverleden daarvoor voldoende compensatie.

Memorabel zijn de drie schilderijen van de sultan van Solo en zijn twee belangrijkste vrouwen. Niet eens zo zeer vanwege die schilderijen als wel vanwege het feit dat deze meneer in staat is geweest niet minder dan 271 nazaten te produceren. Een feit dat Chris Geurink even tot zich door liet dringen om vervolgens zijn mede-Lions toe te roepen: "Daar worden jullie

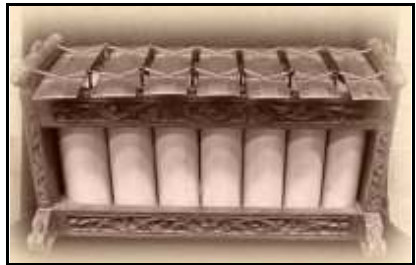
wel even stil van!". Voor mij leek het meer een degradatie van sultan tot productiemedewerker.

De grootste verrassing was misschien wel het bezoek aan de Indische zaal. Daar stond een prachtige gamelan opgesteld. Gamelan is de naam voor een verzameling instrumenten waarbij de "kendhang" het leidinggevend instrument is. Wij zouden het een trom noemen. Het instrument geeft het ritme aan,

de verandering daarin en het begin en eind van de muziek. Dat betekent dat de spelers steeds moeten letten op wat de kendhangspeler aangeeft. Mij lukte het niet om de toonaangevende rol te onderscheiden. Boeiender vond ik de klank van de "bonang", twee bedden van ketels. Het instrument wordt meer beroerd dan bespeeld en heeft als functie de richting van de melodie lijn aan te geven door enigszins vooruit te lopen op de eigenlijke melodie. Even imponerend vond ik de "saron" of eigenlijk het drietal sarons dat in verschillende toonhoogten gestemd is. Met een houten hamer wordt de melodie gevolgd in een toonsoort die nogal afwijkt van wat wij westerlingen gewend zijn. En of dit alles nog niet genoeg is maakten wij kennis met de "Slenthem", een intrigerend instrument met een doorzingerende toon die als het ware het orkest een basis biedt om op te kunnen bouwen.

Tot ons genoegen werden wij verrast op een gamelanconcert. Een 10-koppig ensemble liet ons genieten van vooral javaanse hofmuziek. Heel apart voor onze westerse oren. Veel gedragen klanken, vaak wat melancholisch aandoend en voor een enkeling letterlijk slaapverwekkend. Vermoedelijk hebben niet veel Lions eerder op deze manier

kennismemaakt met deze soort muziek. Bijna verontschuldigend maakte de orkestleider gewag van de anders klinkende Balinese gamelanmuziek die wat meer jazzy is en ons beter in het gehoor zou liggen. Dat zal dan wel.

Niettemin was het een leuke ervaring om dit mini-concert mee te maken. Hoewel mini... Eerlijk gezegd vond ik een halfuurtje gamelanmuziek wel wat lang. Gamelang dus.

Na zoveel museale indrukken te hebben opgedaan was het meer dan de hoogste tijd om de inmiddels ontstane dorst te lessen. Om dan weer verder te gaan met het bijpraten met deze en gene in afwachting van het Indonesische buffet. Welk wachten werd beloond met meer dan voortreffelijke gerechten die velen van ons tot een tweede gang lieten verleiden. Waarmee een voortreffelijk geslaagde nieuwjaarsbijeenkomst tot een einde kwam.

Zelforganisatie in een chaotisch systeem is alleen mogelijk is als er energie wordt toegevoegd

Entropie en ordening in het leven van Toon van Oudheusden

Elders in dit bulletin maakt Henk Breuker een aantal lezenswaardige opmerkingen over hoe goed (of slecht) we elkaar als Lions eigenlijk kennen. Staande voor het huis van Toon en Carola van Oudheusden moest ik mezelf toegeven dat het wel schande was dat ik er nog nooit eerder was geweest. We wonen nog geen 1500 meter van elkaar af. Goed, daartussen ligt wel een heuvel die genomen moet worden en die Silvolde heet, maar een echt geldig excuus mag het niet genoemd worden.

Maar staande op die plek realiseerde ik me dat er nog een verbinding tussen ons lag. Een oude. Toen Toon en Carola in Silvolde kwamen wonen en hun huis aan de Laan van Schuijlenburch betrokken, fietste ik als pubertje haast elke dag voor hun huis langs naar het Isala-college toe. Ik kan mij zelfs een buitenles tekenen herinneren -een unicum in die tijd- waar we op het veld voor hun huis de omgeving moesten tekenen. Ik tekende destijds weliswaar niet hun huis, maar het had gekund. En hoe mooi zou het zijn geweest als ik met die tekening in de hand aan had kunnen bellen en een verbinding in de tijd had kunnen aantonen. Maar helaas. Ik tekende de lage bungalow naast hun huis die zo'n mooi contrast vormde met de hoge eiken er tegenover.

Toon is bijna 75 jaar geleden geboren in Breda. 'Per ongeluk in Breda', zoals hij zelf zegt. Ze woonden in Werkhout bij Zundert en in Breda stond het ziekenhuis. Vandaar: geboren in Breda. Je moet wel theatermaker zijn om te zien wat andere mensen soms niet zien. Namelijk dat nooit iets per ongeluk is. Het was de proloog van een jeugd die hem op tal van plekken in Nederland zou brengen. Zijn vader was douanier en het beleid van de overheid in die dagen was dat 'commiezen' niet heel lang op dezelfde plaats moesten wonen. Daar kwamen maar sociale contacten met de mensen langs de grens uit voort en dat waren allemaal potentiële smokkelaars die je op moest pakken. En vrienden pak je niet op. Dus zodra er een al te grote betrokkenheid met de plaatselijke bevolking dreigde, volgde overplaatsing naar een ander deel van het land.

Zo werd het Zeeuws Vlaanderen waar Toon de oorlog doorbracht met het - zo goed en zo kwaad als het ging- naar de lagere school toe gaan en het verrichten van "kleine heldendaden" zoals het omdraaien van de speciaal voor de Duitse motorrijders aangebrachte richtingbordjes ("Verdammt, wieder falsch!") Ondanks al die verzetsdaden lukte het Toon om de lagere school af te maken en aan het eind van de oorlog -Zeeuws Vlaanderen werd al in 1944 bevrijd door de Poolse Pantserinfanterie- begon hij aan de HBS in Hulst. Het leren ging nogal eens met horten en stoten. Er waren niet genoeg leraren om les te geven en ook de V-1's vlogen je regelmatig om de oren. Reden dat vaak de bus ook niet reed en Toon de hele weg naar huis moest lopen. Dat zou hem overigens goed van pas komen in de volgende standplaats van zijn vader. Op dit punt in het verhaal gekomen staat Toon zich een moment van gepaste trots toe wanneer hij gewag maakt van het feit dat hij op deze school "de beste leerling"was. Er zouden meer scholen en opleidingen volgen waar hij die status verwierf.

Schinveld in Limburg werd de volgende woonplaats van Toon. Maar zijn school stond in Heerlen. Dat betekende elke morgen eerst een half uur lopen, daarna een half uur met de tram, en na een wandeling van een kwartier kwam Toon tenslotte aan bij de door paters geleide school. En die zagen er geen been in om de dag te beginnen met een Heilige Mis van een half uur waarna Toon eindelijk kon beginnen aan waar hij voor gekomen was: studeren!

En studeren deed hij. Veel meer was er na de oorlog voor de jeugd ook niet te beleven. Er was niks. Geen muziek, geen theater, geen club- en buurthuizen, geen ponyclub. Alleen de padvinderij, waar Toon, in zijn bij elkaar gezochte uniform (met een randhoed uit België), meteen lid van werd.

Ondertussen -maar dat kon Toon toen niet weten- speelde bij hem thuis het meisje dat later zijn vrouw zou worden, met zijn jongere zusje. Maar ja, Toon zat in Heerlen op school en heeft Carola -die nog op de lagere school zat- in die dagen niet of nauwelijks gezien. Er zou nog heel wat energie in geïnvesteerd moeten worden voor in die chaotische situatie orde zou worden gebracht.

In 1949 volgde, als gevolg van een grenscorrectie, de volgende overplaatsing voor de vader van Toon en zijn gezin. Het werd Amsterdam. Dat kwam meer dan prachtig uit, want Toon kon daar aan zijn studie beginnen.

Vanuit financieel-strategisch oogpunt koos Toon voor een studie Scheikunde/Plantkunde met daarbij Natuurkunde/Wiskunde. Dat waren studierichtingen waar beurzen voor werden gegeven en voor een studie als geneeskunde niet.

Het werden jaren van hard studeren en veel practicum. Hele dagen Chemie en Plantkunde in de Hortus, maar doordat hij niet meer een lange dagelijkse reis naar school hoefde maken, waren het uiteindelijk (fysiek) comfortabeler jaren dan zijn HBS-tijd. Goed gevulde jaren, dat wel. 's Morgens theorie, 's middags Practicum en 's avonds thuis studeren. En niet te vergeten ook zaterdag naar college!

Na zijn 'kandidaats' was het toch wel weer fietsen geblazen toen hij overal in Amsterdam colleges had en de verschillende 'profs' niet voor elkaar plaats wilden maken. Toon koos voor de studierichting Farmacie en Biochemie en werd ook hier 'de beste'. Reden dat hij direct assistent werd en als eerste van zijn jaar zijn doctoraal examen deed. Binnen een half jaar daarna (er stond eigenlijk anderhalf jaar voor) slaagde Toon voor het Apothekers-examen waarna hij in Rotterdam verder ging in de Klinische Chemie.

Studeerde Toon dan alleen maar? Nee, hij besteedde zijn schaarse vrije uren in de bioscoop ('25cent voor de actualiteit en 90 cent voor een film') en verdiende wat geld bij als werkstudent bij Varenkamp Expeditiebedrijf waar hij geroemd werd om zijn topografische kennis van met name Zeeuws Vlaanderen.

En Toon ontmoette Carola. Op de Carnaval in Schinveld, een festiviteit waarvoor Toon speciaal terug was gekeerd naar zijn oude woonplaats. En precies op tijd. Carola was ondertussen een jonge vrouw van 19 jaar en gaf les aan de lagere school. 54 kinderen in een klas. Netjes in rijen. Luisterend en lerend. Schrijvend met een kroonpenntetje. Kom daar nu nog maar eens om.

Het leven is na die carnaval nooit meer hetzelfde geworden. Met Pasen in dat jaar nodigde Toon Carola uit in Amsterdam en vanaf dat moment zagen ze elkaar een keer per maand. Dan weer in Amsterdam en de andere keer in Schinveld. Soms reed Toon op zijn scooter in 3 uur naar Limburg toe.

In Rotterdam ging Toon op kamers. Ook hier weer hard werken in het Zuiderziekenhuis, waar de anesthesie als wetenschap in opkomst was. Toon 'ontmaskerde' daar een anesthesist die de studenten wijsmaakte dat hij

maar wat aanrommelde door met de ogen dicht uit 5 spuitjes een willekeurige te kiezen. Toon's chemische analyse van de inhoud van die spuitjes maakte duidelijk dat alle spuitjes dezelfde inhoud hadden.

Ondertussen in het St. Jozef ziekenhuis in Doetinchem.

Dokter Fronen wil een echt lab hebben in de nieuw te bouwen vleugel. Maar hij kan niet alles zelf doen. "Zonder lab ben ik niks" verzucht hij. Een zucht die tot in Rotterdam hoorbaar moet zijn geweest, want Toon greep zijn kans en vertrok "voor halve dagen" naar de Achterhoek dat in de ogen van zijn collega's in Rotterdam toch echt bij de Baltische Staten hoorde.

Negen jaar -en drie verhuizingen- later stond eindelijk de nieuwe vleugel van het Jozefziekenhuis er. En Toon zwaaide de scepter over het Lab en over de Apotheek die ondertussen verplicht was geworden.

De artsen Fronen, Niessen, Arts, Nederpelt en hijzelf vormden de staf van het ziekenhuis waarbinnen Toon de rol van secretaris met plezier vervulde.

Met een compleet lab tot zijn beschikking begon Toon aan zijn proefschrift over een stof in het bloed van zwangere vrouwen waarmee de kwaliteit van de placenta kon worden gemeten. Een enorm belangrijke ontdekking in een tijd dat er nog geen echo's gemaakt konden worden.

In 1973 voltooide Toon dit proefschrift. En daarmee was er orde. Met een enorme energie had Toon uit de chaos die het begin van zijn leven markeerde ordening gecreëerd.

Toon bleef werken in Doetinchem omdat het een werkplek was waar hij met al zijn vakmanschap en nieuwsgierigheid terecht kon. Er was een analist voor speciaal onderzoek; zijn lab had -heel bijzonder voor zo'n klein ziekenhuis!- een opleidingsbevoegdheid en Toon kon vanuit zijn functie en kennis talrijke instellingen en bedrijven adviseren. Iets wat hij ook nadat hij in 1990 stopte bij het Ziekenhuis, is blijven doen.

Een ochtend bij Toon en Carola op bezoek is onmogelijk. Voor je het weet is het middag met alle verhalen, anekdotes en wetenswaardigheden die de revue passeren. Tot mijn verbazing moest de Grote Larousse er nog even bijgehaald worden om iets te verifiëren. Nooit geweten dat Toon iets niet zou weten.

Theo Soontiëns

Kennen en laten kennen

Het was een intrigerende vraag die taitwister Chris Geurink op de laatste taphap van 2006 stelde. Tijdens de crematie van Jaap Gosses kort daarvoor vroeg hij zich af: "Hoe goed kende ik Jaap eigenlijk?" De vraag stellen is hem natuurlijk al beantwoorde: "niet zo goed dus".

Maar ook in zijn algemeenheid kan deze vraag gesteld worden. "Hoe goed kennen wij elkaar in een club met zo'n veertig leden?". En ook "Hoe goed laten wij onszelf kennen?"

Toen ik daarover nadacht betrapte ik mij zelf erop dat ik, zo niet tijdens de vergaderbijeenkomst, dan toch wel bij de toegesprekken tijdens de taphap, ongetwijfeld onbewust, nogal eens in eenzelfde gezelschap sta te tappen, om daarmee dan ook weer te gaan happen. Als secretaris had ik daar geen last van: een min of meer vaste plaats om zo nu en dan de president te souffleren. Waarschijnlijk is dat voor een groot deel inherent aan de groepsgrootte. Je kunt nu eenmaal niet met iedereen converseren en met de een heb je soms meer te bepraten dan met de ander. Maar dat laat onverlet dat een soort onbewuste groepsvorming op de loer ligt.

Zo moest ik denken aan een aantal jaren geleden toen ik uitverkoren was om op mee Limburgse wijnexpeditie te gaan. Een bijzondere ervaring met weliswaar het nodige sjouwwerk en soms beangstigend rijgedrag van onze eigen truckers, maar toch vooral een smaakvolle miniproeverij in het Limburgse en een even smakelijk en gezellig etentje in het door onze wijnvorser Henk Drost zo geliefde Venlo. Helaas ging dat laatste niet door in het door hem zo hoog geprezen restaurant Chez Phillippe, wat een reden was om een jaar later mij weer aan te melden. Maar dat was niet de bedoeling ... Om iedereen in de gelegenheid te stellen deze transportonderneming mee te maken waren anderen aan de beurt. Heel goed natuurlijk. Maar langzamerhand krijg ik de indruk dat ik steeds dezelfde gezichten zie als ik de wijnophaalreportage op onze clubwebsite bekijk. Niet echt een probleem natuurlijk, (niet iedereen heeft bovendien tijd en zin om een dagje transporteur te zijn) maar misschien wel een illustratie hoe groepsvorming als vanzelf en zonder kwade opzet tot stand kan komen.

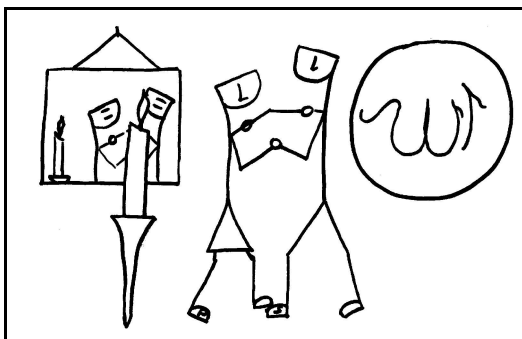
Een grappiger voorbeeld komt uit onze sportieve clubhoek. Het is bekend dat een redelijk groot aantal van onze leden de afgelopen jaren is gaan golfen.

Nu heb ik zelf helemaal niets met golfen en hoor daarom sommige golfverhalen met verbazing aan. Het is misschien wel een sport die een uiterst probaat middel is om aan een midlifecrisis te ontsnappen. Het kost een paar centen maar je spaart in ieder geval de kosten van therapeut en Prozac uit.

In de loop der afgelopen jaren is er zo binnen onze club een soort golfafdeling gegroeid waarbinnen een vast en vermoedelijk steeds hechter groepje Lions met (natuurlijk ook golfende) Papillons een mediterrane luxe golf resort opzoekt om met elkaar te golfen en daarnaast te genieten van de geneugten van plaatselijke culinaire specialiteiten.

Tot mijn verbazing hoorde ik een paar maanden geleden dat deze groep als geheel op stijldansles was gegaan. Negen lessen slechts aan het eind van de zondagmiddag, werd er enigszins verontschuldigend aan toegevoegd. (Dan moet je je toch wel heel erg vervelen als je dat gaat doen! Lees een goed boek, drink desnoods een glas sherry, maar stijldansen?

Het zal duidelijk zijn, als misschien wel getraumatiseerde ex-calvinist heb ik daar ook niet zo veel mee op.) Uit de verhalen begreep ik overigens dat het in schuifelsessies niet zozeer ging om vorderingen in de danskunst, maar meer om de gezelligheid. Hetgeen werd geïllustreerd met het schetsen van de beperkingen van sommigen brekebenen die de juiste danspas er maar moeilijk in konden krijgen. (Ik kon mij dat gemakkelijk voorstellen, maar uit respect houd ik hun namen voor mij.) Het ontlokte mij wel de opmerking dat de cursus dan waarschijnlijk ook wel zou worden afgesloten met een gezamenlijk kerstdiner. En jawel, na de laatste taphap hoorde ik dat het dansende golfgezelschap gesignaleerd was in een lokaal eethuis. Onthutsend ordinar natuurlijk, want waarom niet de elegantie genomen om wat meer in stijl te dineren, bijvoorbeeld in Het Montferland, of beter nog te eindigen met een chique diner-dansant.

In het op zich ludieke bulletinverslag over de mediterrane golfbelevissen werd overigens ook vermeld dat er op een dag ter afwisseling een uitstapje werd gemaakt. (Dat doet mij denken aan een cabareteske opmerking van een gezin dat ook mediterraan gaat golfen. Om de kinderen toch vooral niet al te chagrijnig te krijgen was afgesproken dat er de ene dag gegolfd zou worden en de andere dag zou er gewoon iets leuks gedaan worden...) De bestemming was een bezoek aan een moskee. Daar maakte de groep kennelijk voor het eerst kennis met de Islam. Vol verbazing leerde men o.a. over de vijf zuilen van de Islam, hetgeen onwaarschijnlijk genoeg geheel nieuw was voor onze golfende danseurs. Dus nooit eerder gehoord van sjahada, salatzakat, zakat, sawn en hadji. Met ongeloof heb ik dat deel van het verslag gelezen. Hoe is het mogelijk dat er in deze tijd nog zo weinig kennis is van de Islam. Hoe je het ook wendt of keert en wat je er ook van vindt, je mag toch verwachten dat een zekere Islam-basiskennis tot de geestelijke bagage van iedereen behoort, zeker in tijden waarin de Hadj uitgebreid op onze tv wordt verslagen, wij dagelijks de strijd tussen soennieten en sjiieten voorgeschoteld krijgen (voortkomend uit een op zich tamelijk ordinaire opvolgingsstrijd na de dood van Mohammed), heel veel Nederlanders de Islam in eigen huis bedreigend vinden en Samir A. in hongerstaking gaat om dat volgens zijn geloofsopvatting mannen en vrouwen niet in eenzelfde vleugel in de Vughtse BBI mogen worden opgesloten. Woorden als soena, sjaria, fatwa, jihad, madrasa en soera komen ooit nog wel eens in onze van Dale. Voor wie wat meer wil lezen: Karen Armstrong's boek "Islam" is een regelrechte aanrader. Haar biografie over Mohammed mag er ook zijn.)

Terug naar onze golfende levensgenieters. Ik heb er zeker niets tegen om met elkaar het spel te gaan spelen dat Finkers al jaren geleden "knikkeren voor mensen die niet kunnen bukken" noemde. En zeker niet om dat te doen in luxe all-inclusive resorts. Maar als het gerucht waar is dat de agenda van de activiteitencommissie wordt aangepast aan het reisschema van de golfclub is dat toch wat vreemd. Dan krijgt een kleine groep iets te veel invloed op de clubactiviteiten en manifesteert zich ook te veel als groep binnen de club.

Ongewild speelt ook nog iets anders mee. Inmiddels zijn nog meer Lions gaan golfen, ongetwijfeld met even veel plezier als de dansende knikkeraars. Krijgen zij ook de gelegenheid om naar de zonnige golfresorts mee te reizen? "Ik ben er nooit voor gevraagd." hoorde ik een enthousiaste golfer onlangs

zeggen en zag ik een ander instemmend knikken. Waarschijnlijk zouden zij graag mee gaan, denk ik. Maar ja, of dat op prijs wordt gesteld? Hoe dat voor anderen die misschien al veel langer golfen ligt weet ik natuurlijk niet. Misschien wordt het wel moeilijk gevonden om gewoon te vragen of je ook mee mag. Je hoort tenslotte (nog) niet echt bij het golfclubje. Dan wordt het ook wel moeilijk om je te laten kennen.

Daarmee zijn wij terug bij de vraag van Chris. Hoe goed kennen wij elkaar en laten wij ons kennen. Chris vroeg zich dat af op de laatste taphap van het oude jaar. Misschien is het goed om ook aan het begin van het nieuwe jaar die vraag in ons achterhoofd te houden. Of beter nog, er iets aan te doen.

HB

Verjaardagen

In de afgelopen periode zijn de volgende Lions jarig geweest:

<i>Ruud Wink</i>	<i>23 december</i>	<i>(58 jaar)</i>
<i>Gerard Hehenkamp</i>	<i>5 januari</i>	<i>(69 jaar)</i>

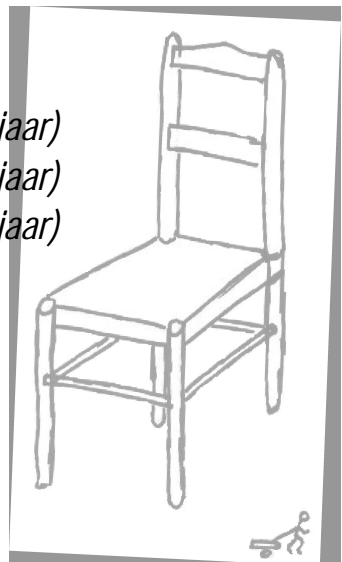
Bij deze (nogmaals) gefeliciteerd.

In de komende maand hopen

<i>Peter Bob Peerenboom</i>	<i>3 februari</i>	<i>(58 jaar)</i>
<i>Jan Jurriëns</i>	<i>9 februari</i>	<i>(55 jaar)</i>
<i>Bert Lamers</i>	<i>17 februari</i>	<i>(55 jaar)</i>

hun verjaardag te vieren.

We wensen hen een fijne verjaardag toe.

[Henk Dijk, met ck](#)

Eerst blazen, dan dansen

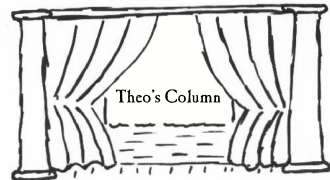
• ***Rector Henk Dijk neemt een leerlinge van het Baudartius College in Zutphen voorafgaand aan het jaarlijkse schoolfeest eerst een verplichte blaastest af. Leerlingen jonger dan 16 die bleken te hebben gedronken, werd de toegang geweigerd. Met de opmerkelijke maatregel deed de school gisteren een poging een einde te maken aan het aloude probleem van het zogenoemde indrinken voorafgaand aan de schoolfeesten. De politie leende het apparaat er speciaal voor uit.***

Vooralsnog gaat het om een experiment, maar binnenkort gaan de overige scholen in Zutphen een eventuele gezamenlijke invoering bestuderen. Volgens rector Henk Dijk kan deze aanpak bovendien ook landelijk een oplossing betekenen.

FOTO: APA

Ik weet Niks!

Het komt elk jaar wel een keer voor. Is het niet in een van de groepen van het Geheim, dan is het wel op een school waar ik theater maak: kinderen met een "writersblock".

Kinderen moeten in mijn lessen veel in groepjes werken. Ze verspreiden zich, nadat ik de opdracht heb uitgelegd, in wriemelende vertakkingen door het gebouw en bedenken wat ze zullen gaan spelen. Daar zie je ze druk met elkaar overlegend en oefenend bezig zijn.

Een spannend moment voor alle kinderen, omdat ze aan het begin van zo'n proces nog geen flauw idee hebben hoe hun presentatie er uit zal gaan zien. Uit ervaring weet ik onderhand dat 70 tot 80% van de dingen die de kinderen verzinnen absoluut de moeite van het bekijken waard zijn. In dat hoge succesgetal schuilt ook de kracht van de werkvorm. Kinderen weten dat er een grote kans van slagen is.

Zo stuurde ik op het Ludgercollege de leerlingen weg met als enige houvast dat de titel van de scène die ze zouden gaan spelen moest luiden: 'Verborgten in de stilte, toegedekt door het lawaai.' Tussen ons gezegd en gezwegen: Ik had niet het minste vermoeden wat daar uit zou moeten komen. Binnen een half uur echter kregen we een aantal oogverstuikend mooie scènes voorgeschoteld waarvan met name de laatste de toeschouwers vochtige ogen en een brok in de keel bezorgde: Een scène in een klas waar twee meisjes elkaar 'dissen' en het leven zuur maken over de vriendjes die ze hebben, maar die, blijkens twee monologen in stilte, zojuist de liefdesrelatie beëindigd hadden die ze in het geheim met elkaar onderhielden. Zulke dingen gebeuren. Maar zo gaat het niet altijd. Soms wordt het ook helemaal niks. Zoals gezegd, 20 tot 30 % van de verzonden scènes is de moeite van het bekijken niet of nauwelijks waard. Die mislukken gewoon. Dat is niet erg, want ze bieden een mooie aanleiding om een aantal theorieën en regels over spel, verhaalstructuur of samenwerking op de kinderen los te laten. Daar is het allemaal ook om te doen: Kinderen inzicht geven in de werking van theater. Men kan zich echter wel voorstellen dat de kinderen niet zitten te wachten om op die manier uit de massa getild te worden. Zo'n nabespreking is weliswaar leerzaam, maar toch ook een bevestiging van de idee dat je het met elkaar niet zo goed gedaan hebt. En dat steekt.

Dus zijn er elk jaar wel een paar keer van die slimmeriken die hun onvermogen van dat moment om een mooie scène te verzinnen omzetten in een kwaliteit:

“Weet je wat we gaan doen?” zegt er dan een in zo’n groepje. “We spelen gewoon wat we nou meemaken. Dat we het niet weten.”

“Ja!!” zeggen de anderen dan. “En dan gaan we eerst heel diep zitten nadenken -want de scène moest een probleem bevatten- en dan komen we er niet uit en dan gaan we wat ruzie maken, net als net en dat is het dan.”

Zo gezegd, zo gedaan. Het probleem is opgelost door het probleem zelf. Mooier kan het bijna niet. En het bijzondere is, het publiek vindt het altijd een geniale oplossing. Ze moeten er vaak om lachen als ze tijdens het kijken door krijgen welke truc is toegepast en de spelers krijgen oprechte lof toegezwaaid in de nabespreking. Ook van mij. Want ook al zie ik de slimmigheid al van een kilometer afstand aankomen, het is en blijft een goeie en originele oplossing voor het gestelde probleem. En de groep waar hij voor het eerst gebruikt wordt is een belangrijke stap verder. Want ineens blijken ze in staat om hun eigen leven, hun eigen situatie, in te zetten in spel. De wereld van sprookjes en verzinsels over gekke professoren, gevaarlijke misdadigers en kinderontvoerders, wordt langzaam afgesloten en de echte wereld wordt onderwerp van theateronderzoek. “Ik weet niks” blijkt dan alleen waar te zijn voor het niveau waarop jarenlang gespeeld is. Een nieuwe fase breekt aan. De verlichting is begonnen.

Guus Kuijer

of

Hoe een ongelovige toch met God trouwde

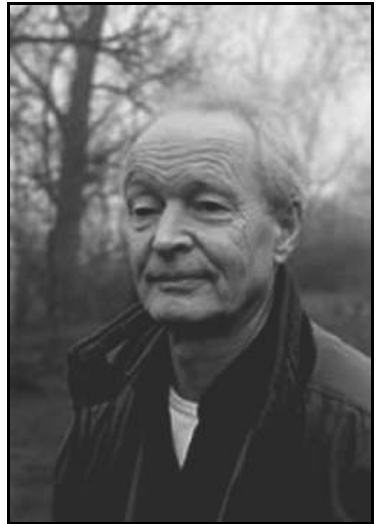
Als redelijk verwoed lezer was ik aangenaam verrast toen ik in het jaarprogramma las dat eind januari de schrijver Guus Kuijer op bezoek zou komen. Voor het eerst in mijn 25-jarig clublidmaatschap zou er een literaire stroomstoot door de club gaan. Iets om naar uit te kijken dus.

(Ik was verbaasd toen ik tijdens de december taphap van Koos Witkop hoorde dat hij degene was die het bestuur op dit spoor heeft gezet. Het zijn kennissen van elkaar. Ik wist inmiddels dat Kuijer in Doetinchem de kweekschool heeft gevolgd en in Didam onderwijzer is geweest, maar dat hij in Terborg heeft gewoond was nieuw voor mij. Koos vertelde dat hij in vroeger tijden nog met Guus gehockeyd heeft, hetgeen mij zeer verbaasde omdat zij toch geen leeftijdsgenoten zijn. En ook omdat ik mij maar met moeite kan voorstellen dat Koos in jeugdiger jaren met een hockeystick achter een bal aan heeft gelopen. Wat dus een onterecht vooroordeel is.)

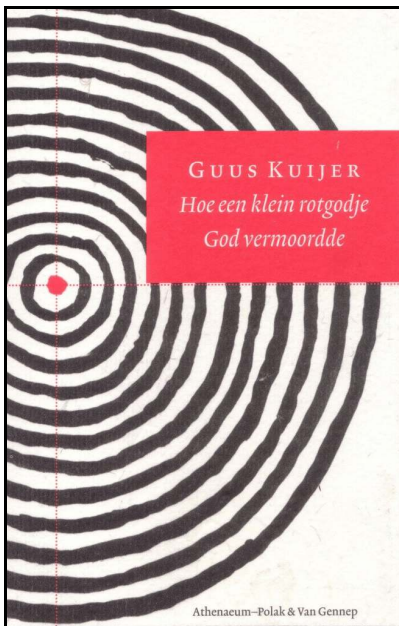
Guus Kuijer dus. Leuk om een schrijver in de club te hebben, maar ik had nog nooit iets van hem gelezen. Simpelweg omdat hij kinderboeken schreef.

Onze beide dochters hebben hem inmiddels al weer ruim 20 jaar geleden wel gelezen en denken daar desgevraagd nog met plezier aan terug.

Maar het toeval wil dat ik vorig jaar september een boek van hem tegenkwam met de nogal opvallende titel: "Hoe een klein rotgodje God vermoordde". Een onmogelijke titel, maar wel intrigerend en dus direct aangeschaft. Daarnaast leerde ik van het bestaan van "Het boek van alle dingen", een jeugdboek waarin godsdienstige onderwerpen aan de orde komen, hetgeen mij als tamelijk uniek voorkomt, vandaar misschien ook wel De Gouden Griffel en de Gouden Uil die hij er voor kreeg.

Dat Het rotgodje gaat over religie zal niet verbazen. Op frisse, duidelijke en vaak humorvolle wijze geeft hij zijn visie daarop weer. Dat begint al op blz 6: "Het is waar dat ik God beschouw als een menselijk bedenkensel. Menigeen denkt dat ik om die reden op Hem of op de godsdienst neerkijk. Dat is een eigenaardige conclusie, want de muziek van Bach is eveneens een menselijk bedenkensel, dat, zoals iedereen weet, goddelijk is." (...) "God bestaat zoals de muziek van Bach bestaat. U ziet, ik ben eigenlijk enorm vroom als je het goed bekijkt."

Als een rode draad loopt door het boek zijn radicale weerzin tegen iedere vorm van fundamentalisme. Want fundamentalisten zijn in zijn opvatting ten diepste en per definitie nu eenmaal tot zelf verklaarde rotgodjes geworden. Op jonge leeftijd, opgroeiend in een protestants gezin, had hij al moeite met de rituelen waar hij soms mee geconfronteerd werd: "Ik moest als kind het bloed van Jezus drinken. Ik moest menigmaal de kerk middenin de dienst verlaten omdat ik geen lucht meer kreeg. De God met wie ik als kind wandelde en die met welgevallen op mij neer zag, hield niet van bloed en het vlees van dode mensen, God en ik hadden dezelfde smaak." En even verder op blz 23: "ik was bang voor mijn vader. Hij was een geloofsreus. Geloof was volgens hem 'een

zeker weten'. Ik had het angstige vermoeden dat als God hem zou opdragen zijn zoon te offeren, hij dat, net als Abraham, zonder morren zou doen".

Uit dit soort passages blijkt het grote verschil tussen het werk van Maarten 't Hart die zich al jaren afzet tegen het (protestantse) geloof in bijvoorbeeld het op zich wel lachwekkende "De schrift betwist". Een geweldig boek maar wel met een pen geschreven die in gal gedoopt is. (Het recente Psalmenoproer

maakt gelukkig weer veel goed.) Kuijer daarentegen, even ongelovig als 't Hart, toont veel meer respect tegenover religie en richt zich vooral tegen de uitwassen daarvan. De protestantse vormen daarvan zijn natuurlijk huiveringwekkend zwart beschreven in Siebelinks "Knielen op een bed violen".

In talloze observaties geeft Kuijer blijk van zijn afkeer van orthodoxe gelovigheid. Of het nu christendom, jodendom of islam betreft, iedere vorm van fundamentalisme is voor hem een levensgevaarlijke gruwel. "Het kan mij niet schelen wat iemand gelooft, maar als hij zich misdraagt aanvaard ik zijn beroep op de heilige teksten niet. (...) Abortusartsen neerschieten omdat je het ongeboren leven wilt beschermen: wangedrag. Condooms verbieden in stervend Afrika: wangedrag. Een land binnenvallen op grond van leugens en je daarbij ook nog beroepen op God:wangedrag. Een moord plegen in naam van God is een dubbele moord. Ik ken geen grotere lafheid dan een weerloos mens met een mes en een vuurwapen af te maken en je daarbij te beroepen op God. Moet ik echt geïnteresseerd zijn in het rotgodje dat Theo vermoordde? Nee toch?"

Steeds stelt Kuijer vraagtekens, zoals bij het ontstaan van de begrippen hemel en hel ("En vergeet vooral niet dat uit de theologie van hemel en hel de bespottelijke folklore van de aflat is voortgekomen, en indirect ook de inquisitie en de heksenvervolging") en de 'mannigheid' van het moslimterrorisme ("Mohammed B.heeft van God een klein rotgodje gemaakt en ik, als ongelovige, vind dat ongepast. Ik word bevangen door plaatsvervangende schaamte.")

Terecht wordt over dit boek gezegd dat het "een boek is voor gelovigen en ongelovigen, voor iedereen die bereid is na te denken en de heilige boeken van joden, moslims en christenen opnieuw, met een kritische blik durft te lezen."

De vraag blijft natuurlijk wel of een dergelijk boek met messcherpe observaties enig effect heeft op een vermenselijking van de samenleving. Orthodox gelovigen zijn over het algemeen niet zo humorvol. En dat kom je op nagenoeg iedere pagina van dit boek wel tegen. Het zal de religieus "standvastigen" wel meer dan eens tegen de borst stuiten. Maar ik kon in ieder geval hartelijk lachen om zijn bewering dat God zo vaak aan hem verschenen is dat hij tenslotte maar met haar is getrouwd.

Een aanrader is het boek zeker als kennismaking met onze gastspreker. Het telt slechts 166 pagina's en kost maar € 13,50, dus dat moet lukken. Mocht dat niet lukken, geen nood. In ieder geval staat ons een beoïende avond te wachten, met of zonder rotgodjes. Niet te missen!

HB

Fotogalerij Bronbeekbezoek

Commissies

● Activiteiten

Hans de Vries, voorzitter

Peter Bob Peerenboom, vice-voorzitter

Herman van den Broek

Hans Kietselaer

Martin Liefink

Jan Loggers

Bart-Jaap Pull ter Gunne

Kees van Steenbergen

Mario Toepoel

● Bulletin & ICT

Theo Soontiëns, voorzitter

Kees van Steenbergen, ICT officer

Han Meibergen, Smoelenboek

Henk Breuker

Henk Dijk

Henk Drost

Bart-Jaap Pull ter Gunne

Ruud Wink

● Foto officer

Henk Drost

● Interservice

Toon van Oudheusden

Henk Breuker

Bert Lamers

● Jeugd

Henk Dijk, voorzitter

John Brands, vice-voorzitter

Chris Geurink

Mario Toepoel

● Jumelage

Jan Kruit, voorzitter

Jan van Iersel, vice-voorzitter

Henk Drost

Gerard Hehenkamp

Toon van Oudheusden

Marnix Jansen Venneboer

● Kascontrole

Gerard Roelofsen

Aart van Silfhout

● Leden

Henk Drost, voorzitter

Koos Kuiper

Bert Lamers

● Milieu officer

Hans Bruyn

Koos Kuiper

● Public Relations

Ruud Wink

● Sjoelbak & Vaantjes

Henk Kets

Harry Mathijssen

Jan Thijssen

● Tail Twisters

Chris Geurink

Jan Jurriens

● Uitbreiding

Henk Breuker

Henk Drost

Jan Kruit

● We Serve

Wim Fromme, voorzitter

Toon Gasseling, vice-voorzitter

John Brands

Jan van Iersel

Jos Niesink

Siert Wieringa

Ruud Wink

Agenda 2006-2007

23 augustus 2006	18.00 uur	Barbecue bij Wil & Henk Kets
6 september 2006	19.30 uur	Wijngaard Hof te Dieren
20 september 2006	18.00 uur	Tap Hap; 10 minuten van Jan Thijssen
29 september 2006	13.00 uur	Metzo Regatta
4 oktober 2006	20.00 uur	Henk Roselle, Stichting Digibeter
18 oktober 2006	18.00 uur	Tap Hap; 10 minuten van Jan Jurriëns
1 november 2006	20.00 uur	Graafschap TV Doetinchem
15 november 2006	18.00 uur	Tap Hap; 10 min Kees van Steenberg
29 november 2006	15.00 uur	Aviko Steenderen - Restaurant Pepe Baak
6 december 2006	20.00 uur	Louw van Eijk, Stichting Ypsilon
20 december 2006	18.00 uur	Tap Hap; 10 minuten van Hans Kietselaer
13 januari 2007	14.00 uur	Nieuwjaarsbijeenkomst Bronbeek Arnhem
17 januari 2007	18.00 uur	Tap Hap; 10 minuten van Hans de Vries aansluitend: Reaninmatiecursus
31 januari 2007	18.00 uur	Guus Kuijer in eetcafé Het Borghuis
7 februari 2007	20.00 uur	Rapportage We Serve Commissie
21 februari 2007	18.00 uur	Tap Hap; 10 minuten van Koos Kuiper
7 maart 2007	20.00 uur	Introductie Siert Wieringa. Lezing
21 maart 2007	18.00 uur	Taphap; 10 minuten van Chris Geurink
4 april 2007	20.00 uur	Ruud Grootenboer, Europa
18 april 2007	18.00 uur	Interservice met Lions Isala en Graafschap
2 mei 2007	20.00 uur	Boudewijn Haverkort Technische Communicatiesystemen
12 mei 2007	?? uur	Uitstapje met Lions Dorsten
16 mei 2007	18.00 uur	Tap Hap; 10 minuten van Hans Bruyn
30 mei 2007	18.00 uur	Wokken met en voor de Papillons
6 juni 2007	20.00 uur	Rioolwaterzuiveringsinstallatie Varsseveld
20 juni 2007	18.00 uur	Tap Hap; 10 minuten van Henk Drost
4 juli 2007	18.00 uur	Bestuursoverdracht met Papillons
10 augustus 2007	?? uur	Sommerfest in Dorsten
